

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića

18

Poslovni broj: P-247/2025-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu po sutkinji toga suda Jasni Vehtersbah-Stojan, u pravnoj stvari tužitelja Borisa Belovića Novaka iz Jalšovca 42, OIB: 90334161766, zastupan po punomoćniku Darku Kožiću, odvjetniku iz Čakovca protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Petrinjska 59, OIB: 53056966535, zastupan po punomoćnicima iz OD Glamuzina & Grošeta, odvjetnicima iz Zagreba, radi isplate, nakon održane i dovršene glavne rasprave dana 2.lipnja 2026. u nazočnosti tužitelja uz punomoćnika i punomoćnika tuženika, dana 16.srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I.Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA D.D., Zagreb, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da tužitelju BORIS BELOVIĆ NOVAK, Jalšovec 42, OIB 90334161766 isplati iznos od 1.406,29 EUR (10.595,67 HRK), sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 12.6.2019.godine do isplate, po stopi koja se do 31. prosinca 2022. određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotnih poena, od 1. siječnja 2023. do 28. prosinca 2023. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 29. prosinca 2023. do isplate stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA D.D., Zagreb, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da tužitelju BORIS BELOVIĆ NOVAK, Jalšovec 42, OIB

90334161766 isplati iznos od 4.027,17 EUR uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku na iznos od:

34,20 EUR od 31. listopada 2010.
63,65 EUR od 30. studeni 2010.
52,07 EUR od 31. prosinac 2010.
55,90 EUR od 31. siječanj 2011.
53,72 EUR od 28. veljača 2011.
52,92 EUR od 31. ožujak 2011.
72,26 EUR od 30. travanj 2011.
73,33 EUR od 31. svibanj 2011.
94,30 EUR od 30. lipanj 2011.
85,00 EUR od 31. srpanj 2011.
72,71 EUR od 31. kolovoz 2011.
72,76 EUR od 30. rujan 2011.
70,48 EUR od 31. listopada 2011.
75,34 EUR od 30. studeni 2011.
81,45 EUR od 31. prosinac 2011.
82,52 EUR od 31. siječanj 2012.
79,82 EUR od 29. veljača 2012.
81,78 EUR od 31. ožujak 2012.
83,38 EUR od 30. travanj 2012.
76,76 EUR od 31. svibanj 2012.
77,28 EUR od 30. lipanj 2012.
77,02 EUR od 31. srpanj 2012.
74,06 EUR od 31. kolovoz 2012.
77,60 EUR od 30. rujan 2012.
79,38 EUR od 31. listopada 2012.
77,95 EUR od 30. studeni 2012.
71,11 EUR od 31. prosinac 2012.
76,86 EUR od 31. siječanj 2013.
77,86 EUR od 28. veljača 2013.
75,13 EUR od 31. ožujak 2013.
67,74 EUR od 30. travanj 2013.
67,56 EUR od 31. svibanj 2013.
68,88 EUR od 30. lipanj 2013.
72,77 EUR od 31. srpanj 2013.
76,58 EUR od 31. kolovoz 2013.
72,90 EUR od 30. rujan 2013.
75,44 EUR od 31. listopada 2013.
77,45 EUR od 30. studeni 2013.
71,18 EUR od 31. prosinac 2013.
74,43 EUR od 31. siječanj 2014.
72,54 EUR od 28. veljača 2014.
69,83 EUR od 31. ožujak 2014.
70,22 EUR od 30. travanj 2014.
70,99 EUR od 31. svibanj 2014.

72,80 EUR od 30. lipanj 2014.
75,33 EUR od 31. srpanj 2014.
74,60 EUR od 31. kolovoz 2014.
77,31 EUR od 30. rujan 2014.
78,31 EUR od 31. listopad 2014.
78,15 EUR od 30. studeni 2014.
78,76 EUR od 31. prosinac 2014.
78,68 EUR od 31. siječanj 2015.
78,39 EUR od 28. veljača 2015.
49,96 EUR od 31. ožujak 2015.
97,78 EUR od 30. travanj 2015.
a sve to do isplate i to u roku od 15 dana. „

III. Utvrđuje se da tražbina tuženika prema tužitelju istaknuta radi prebijanja u iznosu od 2.788,45 EUR uvećano za zakonsku zateznu kamatu tekuću na isti iznos od 1.10.2015.godine ne postoji.

IV. Svaka strana snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi isplate. U tužbi navodi da je sa tuženikom dana 3.11.2005.godine sklopio Ugovor o kreditu broj: 218-50-3125577, a kojim ugovorom je tužitelju odobren iznos kredita od 39.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita, te je ugovorena promjenjiva kamatna stopa u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora od 4,95 % godišnje. Ugovoreno je da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF. Tužitelj navodi da odredbe predmetnog ugovora kojima je ugovorena promjenjivost kamatne stope i veže se uz određenu valutnu klauzulu bez da se istovremeno precizno odrede uvjeti promjenjivosti i referentna stopa za koju se promjena veže, dakle, gdje sve ovisi o odluci jednog ugovaratelja i to tuženika uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Navodi da svaka ništetnost ugovornih odredaba proizlazi zbog protivnosti prisilnim propisima i to odredbi čl. 84. i 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03). Činjenica promjenjivosti obveze tužitelja kao potrošača u odnosu na kamatu koju banka određuje jednostrano protivna je načelu savjesnosti i poštenja na način kao što je to propisano odredbom čl. 4. ZOO. Nadalje navodi da povreda načela savjesnosti i poštenja postoji zbog povrede odredbe čl. 247. ZOO. Ugovor tuženika i standardni ugovor banke na koji tužitelj kao potrošač nije mogao utjecati, a ugovoru tuženik nije utvrdio parametre za promjenu kamatne stope niti metodu izračuna tih parametra čime je prouzročio znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača protivno načelu savjesnosti i poštenja slijedom čega su takve odredbe ništetne. Tuženik je mijenjao visinu kamatne stope prema svom nahođenju svojom odlukom o čemu se nije pojedinačno pregovaralo. Tužitelj tvrdi da je tuženik u predmetnom ugovoru o kreditu ugovorio nepoštene i ništetne odredbe na način da je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora nije kao trgovac tužitelja kao

potrošača informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana slijedom čega je tuženik postupao suprotno tada važećim odredbama Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) i to čl.81. i čl. 84. Tužitelj se poziva na pravomoćnu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012, te presude VTS RH broj: PŽ-7129/13-4 i PŽ-6632/2017-10. Tužitelj napominje da konverzija koja je provedena nije od utjecaja na ništetne ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu jer učinkom konverzije tužitelju nije nadoknađen iznos oštećenja zbog ništetnosti nepoštenih ugovornih odredaba za valutnu klauzulu vezanu uz CHF i zbog jednostrane promjenjive kamatne stope, te se poziva na pravno utvrđenje iz odluke VSRH broj: Rev-2868/18-2 od 12.2.2019.godine.

2. Tužitelj je nakon provedenog vještačenja konačno sredio tužbeni zahtjev podneskom od 26.5.2026.

3. U odgovoru na tužbu tuženik uvodno ističe prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Čakovcu navodeći da su stranke odredbom čl.13. Ugovora o kreditu ugovorile mjesnu nadležnost u mjestu sjedišta kreditora odnosno tuženika. Tuženik navodi da je tužbeni zahtjev postavljen protivno odredbama čl.186. i 186.b. ZPP-a, te da tužbu slijedom toga treba odbaciti. Ukoliko bi sud smatra da se po tužbi može postupati tuženik osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Navodi da tužitelj neosnovano smatra djelomično ništetnima odredbe ugovora o kreditu kojima je glavnica vezana uz valutu CHF i u kojima je ugovorena kamatna stopa promjenjiva, sukladno odlukama tuženika. Ukazuje na činjenicu da je dodatku ugovora broj: KONV-01/2016 izvršena konverzija kredita tužitelja sukladno prisilnim odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15, dalje ZID ZPK). Tuženik navodi da je tužitelj dobrovoljno prihvatio konverziju koju mu je tuženik ponudio, te je predmetni kredit izmijenjen u kredit s valutnom klauzulom u EUR na koji su primijenjene promjenjive redovne kamatne stope jednake kamatnim stopama koje je tuženik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u kunama s valutnom klauzulom EUR, a sve uplate koje je tužitelj izvršio prema otplatnom planu CHF obračunate su prilikom izrade novog otplatnog plana. Slijedom navedenog neosnovan je tužbeni zahtjev tužitelja jer se isti temelji na ništetnosti ugovornih odredbi koje kao takve više ne postoje. Tužitelj se poziva na odluku VSRH, poslovni broj: Rev-2868/18 koja odluka ima isključivo procesno značenje. Opreza radi tuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva i ističe prigovor zastare. U daljnjem tijeku postupka tuženik je predložio saslušanje svjedoka Dijane Prka, te javne bilježnice Jasenke Crnčec, te je istaknuo prigovor radi prebijanja.

4. Dana 18.rujna 2020. odbijen je tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Čakovcu, kao neosnovan. Po žalbi tuženika Županijski sud u Karlovcu je dana 20.studenog 2020. donio rješenje, poslovni broj: GŽ-874/2020-2 kojim je odbio žalbu tuženika kao neosnovanu i potvrdio rješenje Općinskog suda u Čakovcu.

5. U dokaznom postupku izvršen je uvid u Ugovor o kreditu (list 7-10 spisa), odgovor na tužbu s priložima (list 18-67 spisa), podnesak tuženika (list 73-118 spisa),

podnesak tužitelja (list 148-153 spisa i 175-176 spisa), podnesak tuženika (list 179-205 spisa), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Novak Matije (list 210-226 spisa), podnesak tuženika (list 233-235 spisa), podnesak tužitelja (list 240-243 spisa), te je saslušan tužitelj u svrhu dokazivanja. Na ročištu dana 7.10.2025. tuženik je odustao od saslušanja svjedoka Dijane Prka i javne bilježnice Jasenke Crnčec.

6. Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08., 57/11, 184/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje u tekstu: ZPP), konačno postavljene tužbeni zahtjev tužitelja utvrđen je djelomično osnovanim.

7. Nesporno je da su tužitelj kao korisnik kredita, te tuženik kao banka kreditor dana 3.11.2005. zaključili Ugovor o kreditu broj: 218-50-3125577.

8. Po predmetnom Ugovoru o kreditu tužitelju je odobren i isplaćen namjenski stambeni kredit, u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 39.000,00 CHF prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita, sa ugovorenom promjenjivom kamatom, koja je u trenutku ugovaranja iznosila 4,95 % godišnje, a promjenjivom u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora, sa rokom otplate 132 mjeseci.

9. Nesporno je da je između stranaka dana 11.2.2016. zaključen Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 218-50-3125577, kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita iz valute CHF u valutu EUR, i to pozivanjem na Zakon o potrošačkom kreditiranju (NN 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015 i 102/2015).

10. Nedvojbeno je da je predmetnim osnovnim Ugovorom o kreditu broj: 218-50-3125577 od 3.11.2005. ugovorena promjenjivost kamatne stope sukladno odlukama tuženika, kao i da je tim Ugovorom o kreditu ugovorena otplate kredita vezana uz valutnu klauzulu u CHF.

11. Prema odredbama članka 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP/03), koji je vrijedio u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, ugovor o potrošačkom zajmu morao je sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku.

11.1. Prema definiciji iz članka 3. st. 1. ZZP/03 potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

11.2. Odredbama članka 81. ZZP/03 propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

11.3. Odredbom članka 87. st. 1. ZZP/03 propisano je da nepoštena ugovorna odredba je ništava, a prema st. 2. istog članka ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

11.4. Prema odredbi članka 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, odredbom članka 85. ZZP/03 propisano je da ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, a prema odredbi članka 86. ZZP/03 dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača.

12. Prema odredbi čl. 5. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo, a prema odredbi čl. 3. st. 1. te Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

13. Odredbom članka 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok je odredbom članka 4. ZOO-a propisano kao su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Nadalje, prema odredbi članka 7. ZOO-a sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, dok je odredbom članka 8. ZOO- propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta.

14. Odredbom članka 322. ZOO je propisano kako je Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako

cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

15. Odredbom čl. 320. ZOO-a propisano je da u slučaju kad je ugovor sklopljen prema naprijed otisnutom sadržaju ili kad je ugovor na drugi način pripremila i predložila jedna ugovorna strana nejasne odredbe tumačit će se u korist druge strane.

16. Tužitelj je izjavio da im je predmetni kredit trebao za izgradnju odnosno za renoviranje potkrovlja u roditeljskoj kući njegove supruge. Kako su u Raiffeisen banci i on i supruga primali plaću, to se za kredit obratio samo Raiffeisen banci. Majstor kojeg su mislili angažirati iskazao je cijenu renovacije u kunama, a radilo se o strujnim instalacijama, knaufu, parketu i vodi. Nije se sjećao koliko je majstor kazao da bi to sveukupno iznosilo. U banci su tražili kredit u kunama, a djelatnik banke im je preporučio kredit u CHF navodeći da je tu najmanja kamata i da taj kredit mogu najbrže dobiti. Nije spominjao nikakve rizike vezano uz CHF, nije bio spomenut termin valute utočišta, pa ni sad ne zna što to znači, niti im je bilo rečeno koju valutu u RH štiti HNB. Djelatnik banke nije izvršio nikakvu komparaciju kredita u kunama s EUR ili CHF. Nisu sumnjali u navode djelatnika banke već su mu vjerovali. Misli da se radilo o kreditu s promjenjivom kamatnom stopom. Nije se sjećao da li je bilo rečeno o čemu ovisi promjena kamatne stope, čini mu se da mu je bilo rečeno da kamata može nešto neznatno rasti. Misli da mu nije niti predočena niti uručena odluka banke u kojoj su navedeni parametri o kojima ovisi promjena kamatne stope. Ni on ni supruga nisu imali nikakav drugi kredit. Kada su došli sklopiti ugovor o kreditu isti je već bio sastavljen, on ne zna tko ga je sastavljao, a supruga i on su ga trebali potpisati. On nije pročitao ugovor, možda ga je pročitala njegova supruga, koja se više bavila papirima. Misli da su ugovor potpisali kod bilježnika i u banci. Niti prilikom sklapanja predmetnog ugovora nisu bili spominjani nikakvi rizici vezani uz CHF niti je bilo govora o promjenjivoj kamati, već je bilo rečeno da je to nešto najbolje. On nije mogao mijenjati ni jednu odredbu ugovora o kreditu. Ne sjeća se da li je javni bilježnik pročitao ugovor u cijelosti ili samo djelomično. Kod javnog bilježnika nije bio nazočan nitko iz banke. Misli da su uz ugovor o kreditu dobili otplatni plan. U otplatnom planu rate su manje, više bile iste. Početne rate kredita iznosile su oko 1.500,00 HRK mjesečno, a najviše 2.500,00 do 2.600,00 HRK mjesečno. Kada su im rate kredita porasle išli su u banku pitati za razlog, te im je odgovoreno da je trenutno takva situacija sa CHF. Nije im bilo ponuđeno da uzmu neki drugi kredit kako bi isplatili postojeći kredit vezan uz CHF. Kredit je plaćao putem trajnog naloga. Od banke nisu dobili ponudu za konverziju već su išli sami pitati kako bi si olakšali situaciju jer je rata kredita otišla u nebesa. S bankom su se dogovorili glede konverzije kredita. Nisu dobili izračun konverzije već im je bilo rečeno da kredit mogu otplatiti 6 mjeseci ranije, pa su bili sretni i pristali su na konverziju. Nisu tražili od banke da im predoči način izračuna. Misli da im je rata kredita ostala ista, time da su kredit mogli otplatiti 6 mjeseci ranije. On je po struci građevinski tehničar, u vrijeme uzimanja kredita bio je u dobi od 25 godina života, a uvećanjem rate kredita odrazilo se na troškove života i standard jer su u to vrijeme plaće bile male, kredit su uzeli kada su se oženili kako bi se mogli preseliti, a nakon dvije godine dobili su dijete. Njegova plaća iznosila je jednu ratu kredita, supruga se tek bila zaposlila u mjenjačnici, pa su im financijski pomagali roditelji njegove supruge. Ujedno morali su sklopiti i životno osiguranje čija je mjesečna premija iznosila 500,00 do 600,00 HRK. Potkrovlje koje su

uređivali je stambeni prostor, u istom nikad nije bilo sjedište obrta niti firme, niti se je iznajmljivalo, već i danas žive u istom.

17. Nesporno je da je tužitelj potpisao predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, nedvojbeno je činjenica da je Ugovor o kreditu sačinio i na potpis tužitelju dao upravo tuženik, te da radilo se o tipskom ugovoru, a da tužitelj i tuženik kao ugovorne strane o pojedinačnim odredbama toga Ugovora nisu posebno pregovarali. Naime, uvjet pojedinačnog pregovaranja bio bi ispunjen kada bi tužitelj imao stvarnu mogućnost utjecati na sadržaj odredbi odnosno ishoditi promjenu pojedinih, od strane tuženika ponuđenih odredaba ugovora o kreditu.

18. Stoga sud zaključuje kako tuženik nije dokazao da je prilikom ugovaranja predmetnog Ugovora o kreditu tužitelju dao sve relevantne informacije osnovom kojih bi tužitelj bio u mogućnosti donijeti promišljenu odluku o preuzimanju obveza po predmetnom kreditu ugovorenom uz valutnu klauzulu u CHF i uz promjenjivu kamatnu stopu.

19. Nije sporno da banke kreditori mogu ugovarati promjenjivu kamatnu stopu, ali moraju takvu stopu ugovarati tako da su korisniku kredita poznati parametri na temelju kojih će se ta kamatna stopa mijenjati.

20. Odredba predmetnog Ugovora o kreditu koja promjenu ugovorne kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno (a ne naknadno jednostranim donošenjem posebnih dokumenata) precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

21. Kod nedvojbene činjenice da ugovorne strane nisu pojedinačno pregovarale o ugovornoj odredbi o promjenjivosti kamatne stope, a da je promjena kamatne stope vezana uz jednostrane akte tuženika, to je takva neodređena formulacija nerazumljiva za prosječnog potrošača, ovdje tužitelja i dovela je do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, budući da isti nije mogao ocijeniti kako i u kojem smjeru će se tijekom budućeg razdoblja kretati kamatna stopa, a što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, slijedom čega je takva odredba nepoštena u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, te kao takva ništetna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03. Odredbe Ugovora o kreditu ne sadrže niti referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope pa se takve odredbe ne mogu smatrati razumljivima u smislu da tužitelj kao potrošač raspolaže objektivnim kriterijima na osnovi kojih bi bila određena promjenjivost kamatne stope odnosno predmet njezine obveze, a koji bi trebali omogućiti potrošaču da provjeri opravdanost razloga za promjenu kamatne stope tijekom razdoblja trajanja kredita.

22. Nadalje, u predmetu Suda Europske unije br. C-472/10 u postupku prethodnog odlučivanja, od strane neovisne odvjetnice izraženo je pravno shvaćanje prema kojem ugovorne odredbe koje omogućuju jednostranu izmjenu ugovora nisu automatski nepoštene, već su to samo one odredbe koje dopuštaju izmjenu bez valjanog razloga ili koje u sebi ne sadrže razlog za izmjenu, time da razlog mora biti izrijekom naveden u ugovornoj odredbi. U smislu navedenog, a imajući u vidu da predmetnim Ugovorom nisu bili određeno precizirani razlozi za izmjenu kamatne stope ubuduće, odredba o promjenjivosti kamatne stope je nerazumljiva i slijedom toga nepoštena.

23. Nedvojbeno je da se niti o ugovorenoj valutnoj klauzuli u CHF između stranaka nije pojedinačno pregovaralo. Slijedom toga ukazuje se da pri zaključenju predmetnog Ugovora o kreditu tuženik kao trgovac nije ovdje tužitelja kao potrošača informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužitelja kao potrošača.

24. Naime, banka je i prije i u vrijeme zaključenja ugovora propustila informirati korisnika kredita kao potrošača, ovdje tužitelja, o važnim činjenicama odnosno o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz EUR, da je rast tečaja CHF u kontekstu uvođenja Eurozone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, a značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u CHF je tim veći što prosječni potrošač ne zna za rizik tečaja CHF, te je još veći i zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju CHF, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a i neizvjestan je iznos i glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, jer se i kamata plaća u istoj valuti u CHF što znači da su promjenjivi i neizvjesni bitni elementi ugovora.

25. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio presudu, između ostalih, i u odnosu na tuženika, gdje je utvrđeno da je u razdoblju koje obuhvaća i ugovaranje te vrijeme otplate predmetnog kredita, tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora pravni prednik tuženika kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03 u razdoblju od 01.9.2004. godine do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i

to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju koje obuhvaća i ovdje utuženo razdoblje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom pravnog prednika tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora pravni prednik tuženika kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku pravnog prednika tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

26. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena je prednje navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u odnosu na tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju koje obuhvaća i ovdje sporno razdoblje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna. Revizije podnesene protiv navedene presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., odbijene su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14-2. od 9. travnja 2015.

27. Iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14-2 od 9.4.2015. slijedi da su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama, ali nikako na njihovu štetu. U odnosu na znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju iste su bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što iste nisu učinile na valjan način u spornom razdoblju zadovoljavajući se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog Ugovora koja je kao takva ostala nerazumljiva.

28. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (kojoj je prethodila odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2521/15 od 13. prosinca 2016. kojom je usvojena tužba tužitelja

udruge Potrošač i ukinuta odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. u točki I. izreke presude i rješenja u dijelu kojim je odbijena revizija tužitelja udruge Potrošač protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u točki I.1. izreke (kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje da su tuženici „povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo“) te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovni postupak; te odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 575/16-5 od 3. listopada 2017. kojom je isti ukinuo negativnu odluku Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. vezano za valutu, te je predmet u tom dijelu vraćen Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske na ponovno odlučivanje), potvrđena je ranije navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđena ništetnost ugovornih odredaba kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača. Revizije podnesene protiv ove presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/201717-10 od 14. lipnja 2018. odbijene su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019.

29. I prema presudi Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014. čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da "ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva", već da se istome trebalo na precizan, razumljiv i transparentan način pojasniti uvjete i okolnosti sklapanja ugovora, metodiku promjene kamatne stope, te odnos te odredbe s drugim odredbama ugovora, tako da korisnik kredita može jasno predvidjeti ekonomske posljedice ugovora.

30. U odnosu na primjenu utvrđenja iz parnice "Potrošač" sud ističe da se prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na to pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u ovom postupku.

31. Nadalje, odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 14/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu: ZZZP) određeno je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača iz čl. 106. stavka 1. u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz 106. stavak 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

32. Citirane odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a.

33. Dakle, imajući u vidu naprijed označene odredbe ZPP-a i ZZP-a, kao i činjenicu da su ovdje sporne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu sadržajno izražene na identičan način kao i one koje su izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđene ništetnim, u ovom postupku ne bi bilo potrebno utvrđivati da li se o predmetnim ništetnim odredbama Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo, da li su one jasne, teško razumljive i/ili teško uočljive i da li te odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj i apstraktnoj razini. Naprijed izneseno stajalište zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2019. No, i iz u ovom postupku provedenih dokaza nedvojbeno proizlazi da se o spornim odredbama predmetnog Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo.

34. Naime, tuženik je u ovom postupku mogao dokazivati da, za razliku od onoga što je utvrđeno u sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, pri sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu nije narušena pravična ravnoteža između prava i obveza stranaka u smislu prethodno navedenih odredbi ZZP/03. Međutim, tuženik je od dokaznog prijedloga za saslušanje svjedokinje Dijane Prka, zaposlenice tuženika i javne bilježnice Jasenke Crnčec odustao, dok druge dokaze na ove okolnosti tuženik nije ni predlagao, te ničime nije dokazano da bi odredbe o promjenjivosti kamatne stope i o valutnoj klauzuli u CHF tužitelju bile suštinski razumljive, odnosno da je od strane tuženika tužitelju objašnjeno kakav konkretan rizik preuzima sklapanjem ugovora uz primjenu tih ugovornih odredbi.

35. Odredbom čl. 55. st. 1. ZZP-a određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a isto je bilo određeno i čl. 87. st. 1. ZZP/03 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Naime, svrha proglašenja ugovorene odredbe nepoštenom, pa stoga i ništetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da tužitelj kao potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora i to neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

36. Shodno iznesenom, nedvojbeno je da su ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa prema odluci kreditora, ovdje tuženika, te kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF prema tečaju kreditora važećem na dan dospeljeća, nepoštene i time ništetne.

37. Zahtjev tužitelja za isplatu preplaćenih iznosa po predmetnom Ugovoru o kreditu restitucijski je zahtjev kao posljedica činjenice da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu vezanu za CHF ništetne. Odredbe čl. 502.c st. 1. ZPP-a i čl. 118. ZZP-a govore o postupcima naknade štete, pa

je s tim u vezi potrebno navesti da je šteta u smislu čl. 1046. ZOO-a i umanjeње nečije imovine, a u konkretnom slučaju tužitelju je plaćanjem anuiteta otplate kredita obračunatih prema tečaju CHF tuženika na dan plaćanja tijekom ugovorenog vremena vraćanja nastala šteta, a tuženik je stekao nepripadnu korist na temelju tih ništetnih odredbi.

38. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne tečevine, što uključuje uz ostalo i prasku suda Europske unije na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

39. U presudi Francisc Gutiérrez Naranjo i Ana Maria Palacios Martinez protiv Cajasur Banco i Banco Bilbao Viscaya Argentaria SA u spojenim predmetima C154/15, C-307/15 i C-308/15 Europski sud je utvrdio i definirao pravila koja vrijede neovisno o tome je li ugovorna odredba proglašena nepoštenom u postupku individualne ili kolektivne zaštite od nepoštenih odredaba koja tek kumulativna primjena osigurava potpunu i djelotvornu zaštitu od nepoštenih odredaba suglasno Direktivi 93/13 EEZ. Prvo pravilo o ex tunc učincima utvrđenja da je određena ugovorna odredba nepoštena ide u pravcu da ti učinci idu unatrag od trenutka sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena ugovorna odredba nikad nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača te sudske utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da navedene odredbe nije bilo. Drugo pravilo je da proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju i treće pravilo jest da potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

40. Obzirom da je čl. 87. ZZP/03 propisano da nepoštena ugovorna odredba je ništava (st. 1.), a da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (st. 2.), te odredbom čl. 324. st. 1. ZOO-a propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, znači da predmetni ugovor može opstati i bez ništetnih odredaba o promjenjivosti kamatne stope i valutne klauzule, a ništetni dio ugovora ima se načelno smatrati kao da nikada nije postojao, tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedene odredbe ne bi postojale. To u odnosu na ugovorenu početnu kamatnu stopu ugovorne kamate ne znači da se navedena kamatna stopa smatra fiksnom kamatnom stopom, već se ista primjenjuje sve dotle dok se na zakonom propisani način ne nadomjesti dio ugovorne odredbe koji je utvrđen ništetnim i uspostavi zakonit mehanizam promjene kamatne stope. Naime,

ugovaranje promjenjive kamatne stope, samo za sebe ne isključuje primjenu početno ugovorene kamatne stope u situaciji kada je utvrđeno da je jednostrana promjena kamatne stope ništetna.

41. Kada se navedena pravila primijene na predmetni spor mora se zaključiti da Ugovor o kreditu egzistira bez ništetnih odredbi (presumpcija da nepoštene odredbe nisu nikad ni bile ugovorene), dakle samo s početno ugovorenom kamatnom stopom i bez obveze plaćanja anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti CHF. U konkretnom slučaju nije cijeli ugovor ništav već samo gore označene odredbe a bez kojih ugovor može i nadalje egzistirati, dok pozivanje tuženika na činjenicu da su stranke ugovorile promjenjivu a ne fiksnu kamatu stopu nije od utjecaja budući da je takvo ugovaranje bilo protivno gore navedenim odlukama donesenim u kolektivnim sporovima koje su direktno primjenjive u konkretnom slučaju.

42. Zaključenjem dodatka uz osnovni Ugovor o kreditu nisu otklonjene posljedice ništetnosti, te se samom činjenicom sklapanja dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

43. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. odgovorio na postavljeno pitanje na način da sporazum o konverziji koji je zaključen na osnovu Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, no također je zauzet stav da bez obzira na sklapanje Dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja ih pripadaju a riječ je o kondemnatornim novčanim zahtjevima.

44. Prije svega valja navesti da ZID ZPK/15 nije propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gube prava temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja tog dodatka. Također iz samog Dodatka uz osnovni Ugovor o kreditu sklopljenog između stranaka u konkretnom slučaju nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita, ovdje tužitelj, provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. ZID ZPK/15 je imao osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF, te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Međutim, sklapanjem sporazuma o konverziji potrošač i korisnik kredita u CHF nije izgubio pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana sklapanja ugovora o konverziji. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne o sklapanju sasvim novog ugovora, te su sklapanjem

dodaka osnovnom ugovoru stranke utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničime nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

45. Vrhovni sud Republike Hrvatske je još u odluci broj Rev- 2868/2018 od 12. veljače 2019. zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu temeljem tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

46. U odluci Suda Europske unije u spojenim predmetima C-596/15 P i C-597/15 P u predmetu Bionorica SE i Diapharm GmbH & Co. KG pod toč. 85. odluke od 23. studenoga 2017. navedeno je da postojanje pravnog interesa pretpostavlja da tužba svojim ishodom može donijeti osobnu korist stranci koja ju je podnijela, a nasuprot tomu, pravni interes ne postoji kada povoljan ishod neke tužbe u svakom slučaju tužitelju ne može donijeti zadovoljštinu. Iz navedene presude Suda Europske unije jasno proizlazi da ne može postojati apstraktni pravni interes, a koji je, kao što je navedeno u odluci ovoga suda broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potpuno određeno i jasno naveden za koje zahtjeve takav pravni interes postoji.

47. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2018. zauzeto je stajalište da nakon zaključenja sporazuma o konverziji kredita nema zapreke da se utvrđuje ništetnost odredbi ugovora o kreditu te da treba imati u vidu da je do sklapanja sporazuma o konverziji bio na snazi osnovni ugovor o kreditu koji je proizvodio pravne učinke a koji se odnose na ispunjenje obveze korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

48. U pogledu provedenog postupka konverzije ugovora o kreditu ističe se i odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 174/2020-2 od 15. studenog 2022., u kojoj Vrhovni sud potvrđuje pravo potrošača na obeštećenje zbog primjene ništetnih ugovornih odredbi o jednostranoj promjenjivosti kamatne stope i nakon prihvata konverzije, a ta odluka je potvrđena Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-1995/23 od 28. lipnja 2023. Ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi nije predmet ovog konkretnog postupka, međutim iz navedene recentne sudske prakse je vidljiv stav sudova o provedenom postupku konverzije kredita ugovorenih u valuti CHF.

49. Također je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev 809/2021-2 od 21. prosinca 2022 naveo da činjenica sklapanja dodatka ugovora o kreditu ne isključuje mogućnost utvrđenja ništetnim pojedinim odredbi istog tog ugovora.

50. Osim toga Ustavni sud Republike Hrvatske je u odluci broj U-III-5853/20 od 05. travnja 2023.god. potvrdio pravo potrošača na utuženje i isplatu unatoč sklopljenom aneksu o prihvatu konverzije.

51. U presudi Europskog suda u predmetu C-118/17 od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Dakle, iz te odluke može se zaključiti da potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira i na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo. Takvo pravno shvaćanje ne dovodi u pitanje niti činjenica da je prema ZID ZPK/15 potrošaču i korisniku kredita u CHF dana mogućnost izbora pristati na konverziju ili nastaviti otplatu kredita prema odredbama osnovnog ugovora.

52. U predmetu C-452/18 od 9. srpnja 2020. donesena je odluka iz koje slijedi da bi se potrošač mogao sklapanjem sporazuma kojim se zamjenjuje nevaljana ugovorna odredba drugom odredbom, odreći zaštite koju mu pruža Direktiva 93/13 odnosno prava temeljem iste, samo i isključivo kada bi dao slobodan i informiran pristanak na takvo odricanje i znao čime se tim pristankom odriče.

53. Po ocjeni ovog suda tužitelj se sklapanjem Dodatka ugovoru nije odrekao tog prava niti je mogao dati slobodan i informiran pristanak te se nije odrekao svojih prava na obeštećenje niti je takvo odricanje u istome sadržano, a čak da je i dao takav pristanak ne bi se radilo o slobodnom i informiranom pristanku s obzirom da u vrijeme sklapanja aneksa o konverziji, valutna klauzula u CHF nije bila utvrđena ništetnom.

54. Naime, razlog donošenja navedenog ZID ZPK/15 bio je da se položaj korisnika kredita u CHF kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit vezan uz EUR, dok činjenica da su stranke zaključile dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sama za sebe ne upućuje na zaključak da je tužitelju doista u potpunosti vraćen iznos koji predstavlja razliku s osnova preplaćenih anuiteta uslijed nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.

55. U odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 1096/2022-2 od 8. studenoga 2022. dan je slijedeći odgovor na predmetno pravno pitanje: "Sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi se pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji." U toj je odluci dalje izneseno da naime, korisnici kredita ne mogu kumulirati pretplatu koja im je priznata konverzijom i onu koja im proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, nego imaju pravo na razliku ukoliko ona postoji, a što se utvrđuje financijskim vještačenjem. Nadalje se u toj odluci navodi da obzirom na izraženo pravno shvaćanje u ovoj odluci dolazi do izjednačenja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak Ugovoru o kreditu i proveli konverziju u odnosu na one korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili takav dodatak ili isti nisu mogli sklopiti, jer u razdoblju od sklapanja Osnovnog ugovora o kreditu pa do dana konverzije takvi

potrošači imali su jednak pravni status i trpjeli su jednake pravne posljedice nepoštenih ugovornih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

56. Glede prigovora zastare sud ističe kako zastara novčane tražbine tužitelja nije nastupila jer je u ovom slučaju tužitelj kao vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje novčane obveze tek kad se utvrdi da su sporne odredbe ugovora nišetne (čl. 215. st. 1. ZOO-a).

57. Kod instituta stjecanja bez osnove zakon ne predviđa posebni zastarni rok, uslijed čega se ima primijeniti čl. 225. ZOO-a, koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

58. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske je u Zaključku sa svoje sjednice od 30. siječnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda održanoj 31. siječnja 2022. dano je objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovornih odredbi CHF (Broj: Su-IV-33/2022-2), prema kojem ako je nišetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba prednje navedena pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena nišetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja nišetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

59. Shodno iznesenom, nišetnost ugovornih odredbi ugovora o kreditu u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu i u odnosu na valutu CHF pravomoćno je ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, i to glede promjenjive kamatne stope danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., a glede ugovaranja valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.

60. Obzirom da je tužba u ovom predmetu podnesena dana 12. lipnja 2019., po tuženiku istaknuti prigovor zastare je u cijelosti neosnovan.

61. Financijskim vještačenjem provedenim po imenovanom sudskom vještaku Matiji Novaku, utvrđeno je:

- da je u razdoblju od dana korištenja kredita do dana konverzije odnosno do 30.9.2015. tužitelj preplatio iznos od 4.282,58 EUR (32.267,09 HRK) u odnosu na iznos koji bi platio da nije bilo promjene kamatne stope i tečaja. OD navedenog iznosa na promjenu kamatne stope odnosi se iznos od 293,45 EU (2.210,96 HRK) , a na promjenu tečaja u odnosu na početni tečaj iznos od 3.989,13 EUR (30.056,13 HRK).
- obračun zatezne kamate na mjesečne iznose preplate kako su bili plaćeni anuiteti iznosi 1.406,29 EUR (10.595,67 HRK),
- da iz navedenog proizlazi da je banka priznatim iznosom preplate od 1.640,45 EUR (12.520,02 HRK) koji proizlazi iz konverzije korisniku kredita na dan 30.9.2015. podmirila zakonske zatezne kamate do 30.9.2015. u iznosu od 1.406,29 EUR i nalazom utvrđene razlike od 255,41 EUR do 31.10.2010., dok je ostatak razlike od 257,70 HRK od 31.10.2010. ostao nepodmiren, a sve kasnije mjesečne preplate ostale su nepodmirene,
- da je nakon navedenog prijeboja utvrđenih preplata s prizatom preplatom iz konverzije korisnik kredita imao ostatak nepodmirenih preplata u iznosu od 4.027,17 EUR,
- za razdoblje do konverzije kredita temeljem izračuna anuiteta kada je tečaj bio niži od onog na dan isplate kredita i kamata niža od početno ugovorene korisnik je platio 411,24 EUR manje prema fiksnom tečaju konverzije.

62. Tužitelj je sukladno nalazu i mišljenju vještaka specificirao tužbeni zahtjev dana 26.5.2026. dok se tuženik očitovao na način navodeći da je predmetni nalaz u cijelosti irelevantan za ovaj spor jer je predmetni nalaz izrađen prema otplatnom planu koji kao takav više ne postoji. Nadalje, tuženik navodi da ukoliko bi sud smatrao da je tužbeni zahtjev osnovan da ističe prigovor radi prebijanja u iznosu od 2.788,45 EUR.

63. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje imenovanog stalnog sudskog vještaka, jer je dan stručno i objektivno, te u skladu s povjerenim mu zadatkom vještačenja, a na koji nalaz i mišljenje stranke nisu imale primjedbe na matematički izračun vještaka, dok su primjedbe tuženika na metodologiju vještačenja koje predstavljaju prigovore pravne prirode već prethodno raspravljene. Nadalje, po tužitelju predložena dopuna vještačenja na okolnost više plaćenog u razdoblju nakon provedene konverzije nije bila potrebna za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

64. Međutim, dana 27. svibnja 2026. donesena je Presuda i Rješenje u predmetu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni br. Rev-457/2025, donesena u proširenom vijeću od 13 sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske, koja je prema objavi na službenim stranicama Vrhovnog suda Republike Hrvatske otpremljena dana 18. lipnja 2026.

65. U obrazloženju prednje navedene odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske izneseno je da: "21. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan

način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe. 22. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Kod toga ovaj sud napominje da nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima kako to navodi tužitelj jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni *lex specialis* nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji. 23.2. U ovakvim okolnostima valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane potrošača budući da je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom se posebno naglašava da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvatanja ili neprihvatanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu. 23.3. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje *ex tunc* što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Aneksa ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID

ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona). Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.", te je u toj Odluci Vrhovnog suda zauzet slijedeći pravni stav: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

66. Shodno iznesenom, za ovaj sud obvezujućem pravnom stajalištu proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske, tužitelj u konkretnom slučaju nema pravo na isplatu utvrđenog preplaćenog iznosa od 4.027,17 EUR, već tužitelj ima pravo samo na isplatu zateznih kamata na navedeni utvrđeni preplaćeni iznos od 1.406,29 EUR za razdoblje od sklapanja Ugovora o kreditu do dana konverzije 30.09.2015., tj. pravo na isplatu zatezne kamate od dospijeca svakog pojedinačnog mjesečnog preplaćenog iznosa sadržanog u navedenom ukupnom iznosu od 4.282,58 EUR, a koji su pojedinačni iznosi utvrđeni u Tabeli 3 Nalaza sudskog vještaka (list 219-221 spisa).

67. Sklapanjem Dodatka uz Ugovor o kreditu od 11.2.2016. između stranaka je uspostavljen novi pravni odnos, a koji Dodatak ni u kom dijelu nije ništetan, te isti proizvodi pravne učinke između parničnih stranaka kao ugovornih strana.

68. Naime, ZID ZPK/15 uređene su obveze vjerovnika i potrošača u postupku konverzije kredita denominiranih u CHF u kredite denominirane u EUR, te sklapanje Dodatka, Anexa ili Sporazuma o konverziji ima svoje izvorište u zakonu i bankarske su institucije bile dužne postupiti po ZID ZPK za razliku od potrošača koji su imali pravo izbora, mogućnost potrošača da prihvati izračun konverzije kredita. Naime, konverzija kredita izvršena je na temelju ZID ZPK, kojim je bankama naložena izmjena odredbi osnovnog ugovora te eventualno do tada sklopljenih dodataka, i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se između ugovornih strana postiže sporazum o konverziji iz članka 19.c točka 6. ZID ZPK-a na način kako je to propisano tim zakonom. Nadalje, ZID ZPK/15 je bio predmetom ocjene suglasnosti s Ustavom RH, a i Sud Europske unije je u odluci C-567/20 iznio stav da je Aneks ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti sukladno odredbi čl. 1. st. 2. Direktive 93/13 jer se radi o prisilnom propisu, koji ne može biti predmet ispitivanja nepoštenosti, u skladu s kojim stavom su doneseni i zaključci Vrhovnog

suda RH u odlukama Gos-1/2019 i Rev-637/19 jer je konverzijom između ugovornih strana uspostavljena ravnoteža.

69. Obzirom na donesenu odluku o tužbenim zahtjevima tužitelja, po tuženiku istaknuti procesno pravni prigovor radi prebijanja utvrđen je u cijelosti neosnovanim.

70. U svezi s navedenim prigovorom također valja istaknuti da odredbama Zakona o zaštiti potrošača ustanovljena je zaštita potrošača od nepoštenih i time ništetnih odredbi potrošačkih ugovora, a ne i zaštita tuženika kao trgovca, jer tuženik u predmetnom ugovornom odnosu nema status potrošača.

71. Stoga je odlučeno kao u izreci.

72. Glede troškova postupka, a s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev u iznosu od 4.027,17 EUR, a tužitelju je dosuđena isplata samo zateznih kamata od 1.406,29 EUR razvidno je da je tužitelj uspio u manjem dijelu tužbenog zahtjeva slijedom čega bi razmjerno svom neuspjehu u sporu bio dužan tuženiku nadoknaditi troškove postupka.

72.1. Međutim, imajući u vidu činjenicu kako o pitanju obeštećenja potrošača kod konvertiranih kredita u trenutku podnošenja tužbe u ovom predmetu, pa i tijekom cijelog postupka nije postojalo ustaljena i jedinstvena sudska praksa, te da stoga u situaciji kada tužitelj kao potrošač u specifičnim okolnostima spornog pravnog odnosa kojemu nije obilježje stranačka ravnopravnost, nije mogao predvidjeti svoje izgleda za uspjeh, jer nije mogao biti svjestan da njegov zahtjev nema razumne izgleda za uspjeh, sud smatra da tužitelj nije dužan snositi troškove ovog postupka.

72.3. Stoga je sud, pozivanjem na pravo tužitelja na pristup sudu kao njegovog konvencijskog prava, primjenom članka 154. st. 4. ZPP-a odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Čakovec, 16.srpnja 2026.

Sutkinja:

Jasna Vehtersbah-Stojan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, od dana primitka iste, putem ovog suda nenadležni Županijski sud sukladno čl. 4. Zakona o područjima i sjedištima sudova (Narodne novine RH broj 67/18 i 21/22), pismeno u tri istovjetna primjerka. Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu smatrat će se da je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (čl. 335 st. 9. Zakona o parničnom postupku).

O tome obavijest:

1. tužitelj po pun.
2. tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-3088a-daae7**

Kontrolni broj: **02866-c0b3a-074bd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.